

DONATO CARRISI

BLOGIO
ŠNABŽDESYS

Iš italų kalbos vertė
Laura Bakšytė

Sofoklis

VILNIUS, 2020

██████████ kalėjimas
Įkalinimo apygarda Nr. 45

Direktorius dr. Alfonso Berenžero raportas
š. m. lapkričio 23 d.

Generalinio prokuroro
J. B. Marino skyriaus dėmesiui

Tema: KONFIDENCIALU

Gerbiamas pone Marinai,

drįstu kreiptis į Jus, norėdamas pranešti apie keistą vieno mūsų kalinio kazusą.

Aptariamojo subjekto registracijos numeris yra RK-357/9. Galime kreiptis į jį tik taip, nes jis iki šiol nesiteikė pateikti savo asmens duomenų.

Vyras buvo sulaikytas spalio 22 d. Naktį – vienas ir be drabužių – jis klaidžiojo kaimo kelyje,

██████████
Palyginus pirštų atspaudus su archyvų duomenimis, buvo atmestas jo įsitraukimas į ankstesnę nusikaltimą veiką ar neišnarpliotus nusikaltimus. Vis dėlto už pakartotinį atsisakymą atskleisti savo tapatybę net ir prieš teisėją jam buvo skirta keturių mėnesių ir aštuoniolikos dienų laisvės atėmimo bausmė.

Nuo tos akimirkos, kai įžengė į įkalinimo įstaigą, kalinys RK-357/9 niekada nepažeidė drausmės, visuomet gerbė kalėjimo tvarką. Be to, individas yra iš prigimties vienišas ir ne itin linkęs bendrauti.

Gal todėl niekas iki šiol ir neatkreipė dėmesio į savitą jo elgesį, kurį tik neseniai pastebėjo vienas iš mūsų kalėjimo prižiūrėtojų.

kalinys RK-357/9 fetro pašluoste nuvalo kiekvieną daiktą, prie kurio prisiliečia, surenka visus kasdien iškritusius plaukus, iki blizgesio nušveičia įrankius ir klozetą kiekvieną kartą jais pasinaudojęs.

Taigi turime reikalų su higienos maniaku arba – daug labiau tikėtina – su individu, kuris bet kokia kaina vengia palikti savo „organinės medžiagos“ pėdsakų.

Iš to kyla rimtas įtarimas, kad kalinys RK-357/9 įvykdė ypač sunkų nusikaltimą ir nori mums sukliudyti paimiti jo DNR tapatybei nustatyti.

Iki šiandien subjektas dalijosi kamera su dar vienu nuteistuoju, kuris, be jokios abejonės, padėjo jam sumaišyti biologinius pėdsakus. Tačiau pranešu Jums, kad pirmas dalykas, kurį padarėme, tai atėmėme iš jo šias galimybes ir jį izoliavome.

Pranešu Jūsų skyriui, kad pradedamas specialus tyrimas, ir – jei tai būtina – prašau teismo imtis skubių priemonių, kurios priverstų kalinį RK-357/9 atlikti DNR tyrimus.

Reikalas skubus, nes lygiai už 109 dienų (kovo 12-ąją) subjektas baigs atlikti įkalinimo bausmę.

Pagarbiai

direktorius dr. Alfonsas Berenžeras

*Vieta netoli V.
Vasario 5-oji*

Didžiulis naktinis drugys, iš atminties rasdamas kelią, skraidino jį nakčia. Jo dulkėti sparnai virpėjo, nekliudydami klastingų ir tykių, kaip vienas greta kito miegantys milžinai, kalnų.

Viršum jų – aksominis dangus. Po jais – tankus miškas.

Pilotas pasigręžė į keleivį ir parodė priekyje žiojinčią didžiulę baltą properšą, kurios paviršius priminė švytintį ugnikalnio kraterį.

Sraigtasparnis pasuko ta kryptimi.

Po septynių minučių jie nusileido magistralinio kelio šalikelėje. Kelias buvo uždarytas ir zoną saugojo policija. Vyras mėlynu kostiumu, vargais negalais tramdydamas pasibaidžiusį k Klaraištį, nuėjo pasitikti keleivio po pat sraigtasparnio mentėmis.

– Sveiki atvykę, daktare, laukėme jūsų, – šaukė jis, kad užgožtų rotorijų triukšmą.

Goranas Gavila neatsakė.

Specialusis agentas Sternas tęsė:

– Prašom paskui mane, paaiškinsiu jums viską pakeliui.

Jie patraukė duobėtu keliuku, palikdami užnugaryje kylančio ir rašalo spalvos danguje vėl pradingstančio sraigtasparnio triukšmą.

Rūkas vilnijo kaip drobulė, atidengianti kalvų kontūrus. Aplink – miško kvapai, sumaišyti ir pasaldinti nakties drėgmės, kuri smelkėsi pro drabužius, šaltai nulieždamą odą.

– Užtikrinu jus, lengva nebuvo. Turite tai pamatyti savo akimis.

Agentas Sternas keliais žingsniais lenkė Goraną, rankomis skindamasis kelią pro krūmus, ir neatsigręždamas kalbėjo su juo.

– Viskas prasidėjo šįryt, apie vienuoliką. Du berniukai, vedžiojantys šunį, eina taku, įžengia miškan, užlipa į kalvelę ir atsiduria proskynoje. Jų šuo – labradoras, o jiems, kaip žinote, patinka kasti... Žodžiu, gyvūnas tiesiog pašėlsta kažką suuodęs. Išksa vieną duobę ir pasirodo pirmoji.

Goranas stengėsi neatsilikti jiems žengiant vis giliau į tankmę, kylant įkalnė, kuri darėsi vis statesnė. Jis pastebėjo, kad ant Sterno kelnių, prie kelių, buvo mažytis įplyšimas – ženklas, kad tą naktį jis jau ne kartą įveikė šį maršrutą.

– Be abejo, berniukai iškart pabėga ir praneša vietinei policijai, – tęsė agentas. – Pastarieji atvyksta, ištiria vietą, reljefą, ieško įkalčių. Trumpai tariant, įprasta veikla. Paskui kažkam šauna mintis toliau pakasinėti ir pažiūrėti, ar ten dar ko nors esama... ir pasirodo antroji! Tada jie paskambino mums. Esame čia jau tris valandas. Dar nežinome, kiek ten visko užkasta. Štai, atėjome...

Prieš juos atsivėrė maža proskyna, apšviesta prožektorių, – švytinčios ugnikalnio žiotys. Staiga miško kvapai išsisklaidė ir abiem vyrams užmė kvapą su niekuo nesupainiojama smarvė. Goranas pakėlė galvą, leisdamas tam kvapui jį užlieti.

Fenolis, – tarė sau.

O tada išvydo.

Ratą mažų kapelių. Ir kokius trisdešimt žmonių baltais kombinezonais, kurie kasinėjo toje marsietiškoje halogeninių lempų šviesoje, apsiginklavę mažais kastuvėliais bei šepetėliais, kuriais atsargiai šalino žemę. Vieni kruopščiai tikrino žolę, kiti fotografavo ir rūpestingai katalogavo kiekvieną radinį. Jie judėjo sulėtintai. Judesiai buvo tikslūs, apgalvoti, hipnotiški, apgaubti sakralios tylos, kurią kartkartėmis sudrumsdavo nedideli blyksčių spragsėjimai.

Goranas atpažino specialiuosius agentus Sarą Rožą ir Klausą Borisą. Čia buvo ir vyriausiasis inspektorius Rošas, kuris, pamatęs Goraną, iškart dideliais žingsniais patraukė jo link. Jam dar nespėjus išsižioti, daktaras pirmas uždavė klausimą.

– Kiek?

– Penki. Kiekvienas iš jų penkiasdešimties centimetrų ilgio, dvidešimties pločio ir penkiasdešimties gylio... Kas, tavo galva, tokiose duobėse laidojama?

Kiekvienoje iš jų po dalyką. Tokį patį dalyką.

Kriminologas žvelgė į jį laukdamas.

Ir atsakymas nuskambėjo:

– Kairė ranka.

Goranas pažvelgė į žmones baltais kombinezonais, besiraušiančius tose absurdiškose kapinėse po atviru dangumi. Žemė gražino tik yrančius likučius, bet to blogio pradžia slypėjo dar prieš šį sustojusį ir nerealų laiką.

– Ar tai jos? – paklausė Goranas, bet šįkart jau žinojo atsakymą.

– PGR analizė rodo, kad tai moterys. Be kita ko, baltaodės, nuo septynerių iki trylikos metų...

Mergaitės.

Tas sakinyš iš Rošo burnos išskriejo be jokios intonacijos. Kaip skreplys, kuris apkartina burną, jei dar ilgiau jį palaikai.

Debė. Anekė. Sabina. Melisa. Karolina.

Viskas prasidėjo prieš dvidešimt penkias dienas kaip mažo provincijos laikraščio istorija: viena jauna mokinė iš prestižinio koledžo turtuolių vaikams dingo be žinios. Visi galvojo, kad ji pabėgo. Mergaitei, vardu Debė, buvo dvylika. Jos bendramoksliai prisiminė, kad matė ją išeinant po pamokų. Merginų bendrabutyje jos pasigedo tik per vakarinį patikrinimą. Tai panėšėjo į vieną tų atsitikimų, kuriems paskiriamas vidutinio ilgio straipsnis trečiame puslapyje ir kurie vėliau pranyksta tarp kitų naujienų, laukiant neabejotinai laimingos pabaigos.

Bet vėliau dingo Anekė.

Tai įvyko mažame miestelyje su mediniais namukais ir balta bažnyčia. Anekei buvo dešimt metų. Iš pradžių manyta, kad ji paklydo miške, kur dažnai važinėdavosi kalnų dviračiu. Į paieškos grupes išitraukė visi vietiniai gyventojai. Bet nebuvo jokių rezultatų.

Dar nespėjus suvokti, kas čia iš tiesų dedasi, tai ir vėl pasikartojo.

Trečioji, pati mažiausia, buvo vardu Sabina. Septynmetė. Tai įvyko mieste šeštadienio vakarą. Kaip daugelis kitų šeimų su vaikais, ji nuėjo su tėvais į atrakcionų parką. Ten atsisėdo ant arkliuko karuselėje, pilnoje vaikų. Jos mama matė ją apsisukant pirmą kartą ir pamojo ranka. Tada antrą kartą ir vėl pamojo. Trečią kartą Sabinos jau nebebuvo.

Tik tada kažkas pradėjo mąstyti, jog trijų mergaičių dingimas per tris dienas – anomalus reiškinys.

Prasidėjo didelio masto tyrimai. Skambėjo kreipimaisi per televiziją. Iškart imta kalbėti apie vieną ar daugiau maniakų, galbūt visą grupuotę. Po teisybei, nebuvo detalių, iš kurių būtų buvę galima suformuluoti tikslesnę tyrimo hipotezę. Policija atidarė telefono liniją, skirtą informacijai – net ir anoniminei – rinkti. Sulaukta šimtų pranešimų, visiems jiems patikrinti būtų reikėję ne vieno mėnesio. Tačiau mergaičių – nė pėdsako. Maža to, kadangi jos dingo skirtingose vietovėse, vietinėms policijos nuovadoms nepavykdavo susitarti dėl jurisdikcijos.

Smurtinių nusikaltimų tyrimų grupė, vadovaujama vyriausiojo inspektoriaus Rošo, įsitraukė tik tada. Dingimų bylos nepriklausė jų kompetencijai, bet auganti psichozė privertė padaryti išimtį.

Rošas ir jo komanda jau dirbo su šia byla, kai dingo ketvirtoji mergaitė.

Melisa buvo pati vyriausia – trylikametė. Kaip ir visoms jos amžiaus mergaitėms, tėvai, bijantys, jog ji gali tapti maniako, bauginančio visą šalį, auka, įvedė jai komendanto valandą. Tačiau priverstinė klauzūra sutapo su jos gimimo diena, o Melisa tam vakarui turėjo kitų planų. Su savo draugėmis ji sugalvojo mažą pabėgimo planą – gimtadienį atšvęsti boulinge. Visos draugės atvyko. Nepasirodė vienintelė Melisa.

Nuo tada prasidėjo dažnai nekoordinuota ir paskubomis vykdoma pabaisos medžioklė. Piliečiai mobilizavosi ir buvo pa-

siruošę teisingumą įvykdyti patys. Policija keliuose įrengė daugybę patikrinimo postų. Jau nuteistų ar nusikaltimais mažamečiams įtariamų asmenų kontrolė tik dar labiau sustiprėjo. Tėvai bijojo išleisti vaikus iš namų – net ir į mokyklą. Daug mokymo įstaigų buvo uždarytos dėl nepakankamo mokinių skaičiaus. Žmonės palikdavo namus tik būtiniaisiais atvejais. O atėjus tam tikrai valandai miestai ir kaimai ištuštėdavo.

Porą dienų nebuvo girdėti apie jokių naujus dingimus. Daugelis pradėjo galvoti, kad visos tos atsargumo priemonės davė norimą vaisių ir atgrasė maniaką. Tačiau jie klydo.

Penktos mergaitės pagrobimas virto didžiausia sensacija.

Ji buvo vardu Karolina, vienuolikmetė. Paimta iš savo lovos, kol miegojo kambaryje šalia tėvų miegamojo, jiems nieko negirdint.

Penkios mergaitės, pagrobtos per vieną savaitę. Tada septyniolika be galo ilgų tylos dienų.

Iki tos akimirkos.

Iki tų penkių palaidotų rankų.

Debė. Anekė. Sabina. Melisa. Karolina.

Goranas pažvelgė į tuos mažus kapelius. Makabriškas rankų ratelis. Beveik galėjai girdėti jas dainuojant vaikišką dainelę.

– Nuo šiol aišku, kad tai jau nebe dingimo bylos, – kalbėjo Rošas, kol rankos mostu kvietė visus susiburti aplink save trumpam pokalbiui.

Tai buvo įprotis. Roza, Borisas ir Sternas priėjo ir, nudelbę akis į žemę bei sunėrę rankas už nugaros, klausėsi.

Rošas pradėjo:

– Galvoju apie tą, kuris mus čia atvedė šį vakarą. Apie tą, kuris numatė šią įvykių eigą. Esame čia, nes *jis* to norėjo, nes *jis* tai sugalvojo. Ir paruošė viską mums. Mat šis reginys skirtas mums, ponai. Tik mums. Jis kruopščiai jį parengė, iš anksto mėgaudamasis šia akimirka ir mūsų reakcija. Viskas tam, kad mus nustebintų. Kad parodytų mums esąs didelis ir galingas.

Visi pritariaamai linktelėjo.

Kad ir kas būtų už visa tai atsakingas, jis veikė netrukdomas.

Rošas, jau prieš kurį laiką visais atžvilgiais įtraukęs Gavilą į komandą, pastebėjo, kad kriminologas išsiblaškęs, o jo sustingusios akys seka priešais bėgančias mintis.

– O ką tu apie tai mažtai, daktare?

Goranas pertraukė stojusią tylą teištardamas:

– Paukščiai.

Regis, iš pradžių niekas jo nesuprato.

Nesukdamas dėl to galvos, jis tęsė:

– Atvykdamas to nepastebėjau, tik dabar atkreipiau dėmesį. Keista. Paklausykite...

Iš tamsaus miško sklido tūkstančių paukščių balsai.

– Čiulba, – nustebusi ištarė Roza.

Goranas atsigrėžė į ją ir pritariamai linktelėjo.

– Tai dėl prožektorių... Jie supainiojo šią šviesą su aušra. Užtai ir čiulba, – pakomentavo Borisas.

– Jums atrodo, kad tai turi prasmę? – vėl kalbėjo Goranas, šįkart jau žvelgdamas į juos. – Ir vis dėlto ji yra... Penkios palaidotos rankos. Dalys be kūnų. Galima sakyti, čia nėra jokio tikro žiaurumo. Be kūnų nėra ir veidų. Be veidų nėra ir individų, nėra žmonių. Mes turime išsiaiškinti tik viena – kur visos tos mergaitės? Nes tuose kapuose jų nėra. Negalime pažvelgti joms į akis. Negalime suvokti, kad jos tokios pačios kaip mes. Nes, tiesą pasakius, čia nėra nieko žmogiško. Tai tik *dalys*... Jokio gailėsčio. Joms jis nė kiek jo nejautė. Ir paliko mums tik baimę. Tų mažų aukų gailėtis negalima. Jis *tenori* pranešti, kad jos nebegyvos... Ar jums atrodo, kad tai turi prasmę? Tūkstančiai paukščių tamsoje priversti čiulbėti nepakenčiamai šviesai. Mes jų nematome, bet jie mus stebi, tie tūkstančiai paukščių. Kas tai? Paprastas dalykas. Bet drauge ir fantazijos vaisius. Su iluzionistais reikia elgtis atsargiai: blogis kartais apgauna mus, pasirodydamas pačiu *paprasciausiu* pavidalu.

Tyla. Kriminologas ir vėl perkando nežymią, bet prasmingą simbolinę reikšmę – tai, ko kitiems dažniausiai nepavykdavo

pastebėti arba, kaip šiuo atveju, išgirsti. Detalių, kontūrų, niuansų. Šešėlio, supančio dalykus, tamsios aureolės, kurioje slepiasi blogis.

Kiekvienas žudikas turi „planą“, tikslią formą, kuri jam teikia pasitenkinimą bei pasididžiavimą. Pati sunkiausia užduotis – perprasti jo viziją. Būtent todėl Goranas ir buvo ten. Jį pakvietė tam, kad, kliaudamasis patikimomis savo mokslo žiniomis, išguitų tą nepaiškinamą blogį.

Kaip tik tą akimirką prie jų priėjo technikas baltu kombinezonu ir sumišęs kreipėsi tiesiai į vyriausiąjį inspektorių:

– Pone Rošai, turime bėdą... *rankų iš viso yra šešios.*